

Barbara Pogačnik

Ribje ogledalo

Slika

Vozili smo se z avtobusom, kot da bomo nekam prišli. Prišli! Če samo pomislim, kaj to pomeni. Zakaj je žur propadel, me sprašuje sestra.

Pravi, da komaj čaka, da bo lahko pobrisala madež na steni, kjer je visela slika, ki je zdaj ni več tam, steno pa prekriva pajčevinast prah. Dva člana benda se zvedavo približujeta. Kot nekakšna taborniška odprava. *Le kaj še bo!* vzklikne babica. Natančno je čutiti tisti predel, kjer vzklikne. Sapa je vzeta, ne ve se, za koliko časa.

Uhani

Hiša naj bi stala nekje med ruševinami, samo
še mesto je treba najti. Ali je ob vodi
sploh smiselno postaviti kakšno zgradbo?
Prečkam razdrto cesto, semaforja
ni mogoče jemati
resno in avtobus me
skoraj oplazi. V kotu ulice prodajajo antikvitete.
Ko vstopim, med železnimi stojali z nakitom
zaslišim mamin glas, obdan z glasovi prijateljic.
Nekdo je umrl, oblike pa še trajajo.
Razlika med ulico, polno razmetanega betona,
in originalno izrisanimi uhani, ki so vase vsrkali različno
svetlobo in so zdaj v grozdih razobešeni na spiralasto uvite
vejice stoja, je frapantna.

Babar

Slon, s temno sivo kožo, mišičastim rilcem in očali na nosu, s tankimi rdečimi okvirji, sedi na zadnji plati in deli nasvete o tem, kako se nosi hrano v usta – a tega sam skoraj nikoli ne počne.

Marilyn Monroe bi ga pobožala.

Z zavitim rilcem lahko otroka prestavi kamor koli se mu zazdi. Samo še hlače na naramnice mu manjkajo, z rdečimi gumbi. Zdaj motri samega sebe, kajti kdo bi si mislil, da se bodo na njegovi obleki pojavili ravno *rdeči* gumbi: ko pa je bilo toliko brzic na odru!

Prišlek

V mesto je prišel z mačjim jezikom
in tako zelo smo poslušali, da je nastal
ribnik – modra kaplja na zeleno sivem
mestnem oceanu.

V prišlekovi kuhinji je ostal zataknjen
slovar, kot otok – peščena kaplja
na morskem ozadju.

Jezik so snedle mačke,
kljunač je napoten po ribo v morje zraka.

Sredi mesta

Jezik je za ovinkom.
Čez kolebnico skačem na "zdaj" in
vedno se vrne.
Nastavlja drobne, komaj opazne prehode.
Ježi se sršijo po nočnih travnikih sredi mesta.
Zapisane vejice pod stopali.
V kletki sta ti in jaz. Jaz te plašim.
Vse do zdaj si kričal.
Moje perje je vzbuhalo.
A sem se vedno vrnila,
kot udari vrv jezika.

Ribje ogledalo

Tu je grlica sredi velike vode.
Gledava se z grli. Grlica odpira kljun
in zoba rdeče, rdeče jagode. Mehko perje
zajema in puhti.

Tako sva v notranjosti grla:
zdaj že natančno vidim,
da danes nisva uspela kupiti zares
originalne ribe, ki bi naju
odsevala v svojem ogledalu.
Dobil si kožo, ki izdaja
pretekli gnus nad kožo, a
kljub temu dobro veš, da je vonj
borovih gozdov edini
resnično dvignjen vrat.

Igle in jajce

Jajčasta luna se je kot maček
vzpela nad Pariz in mu okopala nebo.
Tlakovci, pregreti od turistov, so si
za hip oddahnili. Kopam
se v mačji kadi s soncem.

Brezžično vrv vlečeva –

način, na kakršnega je bojevnik
preboden s puščicami –
način, na kakršnega držiš otroka
v rokah: ista nujnost:
ista nesprejeta usodnost.

Predvojna slika

Sedim v zračni kleti na edinem
stolu iz starega lesa in se gugam na njem.
Zrak je golobji.
Zunaj so tlakovane ulice polne vode. V njih
se z zaobljenimi kraki zrcalijo rdeče modri oblaki.
Celoten smisel je v zamišljenosti nad tem,
ali je bila storjena napaka.

Bela srajca

Velika luna, sploščena v krožnik,
se vali po hribu.

V stanovanju sedim z majhno belo mucko,
zatem vstanem.

Lebdeča in vsrkavajoča luna
se je nad nama ustavila, se obrnila

in začela deževati navzdol.

Kaplje so bile sladke in nevarne,
polne odseva.